

iaften. Klokken var over to, og Gadens venligsindede Nattebetjent havde allerede een Gang banket advarende paa Ruden ind til ham.

„Klokken?... Klokken!“ raabte Fritjof. „Vi er Guder, Gripomenus! Klokken er for Skrædere og Skomagere!“

„Ja, ok for Kafeværter — disvær!“ svarede den lille Mand med Hovedet paa Siden og Hænderne foldede foran Brystet. Og da han mærkede, at hans Vittighed gjorde Lykke, tilføjede han med et Smil, at han glædede sig til at se de Herrer igen den næste Dag; de kunde komme saa tidligt, de ønskede det. „Vi opner Klokken syv.“

Men nu kastede Fritjof sig tilbage i Stolen og tog et dybt Greb ned i sin højre Bukselomme. „Vin vil jeg ha’e!“ raabte han og strøede i det samme en Haandfuld Guldpenge ud over Bordet, saa de rullede klirrende ned til alle Sider. „Her er Smør!... Vil I ha’ mer?... Drik, Venner!... Lad det Skidt ligge!... Vi er ikke Spidsborgere!“

Men denne Ophøjethed var dog de andre lidt for olympisk; de blev med eet ganske ædru og fik travlt med at samle Guldet op fra Gulvet, mens Fritjof blev ved at brøle:

„Vin — Vin og Piger vil vi ha’e! — Vin, siger jeg!“

Efterhaanden opløstes dog Drikkelaget. Værten trak ærbødig hver enkelt til Side og bad ham mindelig „for den Politien Skyld“ at forlade Lokalet, hvorefter de en efter en blev lukket ud ad en Bagdør. Kun Fritjof var ubønhørlig og blev ved at raabe.

Tilslidst var der ikke andre end Per tilbage. Men da saa ogsaa han vilde gaa, holdt Fritjof ham tilbage ved Ærmet og truede, tiggede, ja tryglede ham næsten med Graad i Halsen til at blive.

Per lod sig tilslidst overtale. Han fandt det ikke længer for svarligt at lade Mennesket ene i en saa overspændt Sindsstemning. Under Løfte om at ville forholde sig rolige fik de Kaffe og Kognak bragt ind; hvorpaa „Gripomenus“ hovedrystende trippede tilbage til sit Lukaf.

Fritjof plantede begge Albuerne oppe paa Bordpladen og støt-